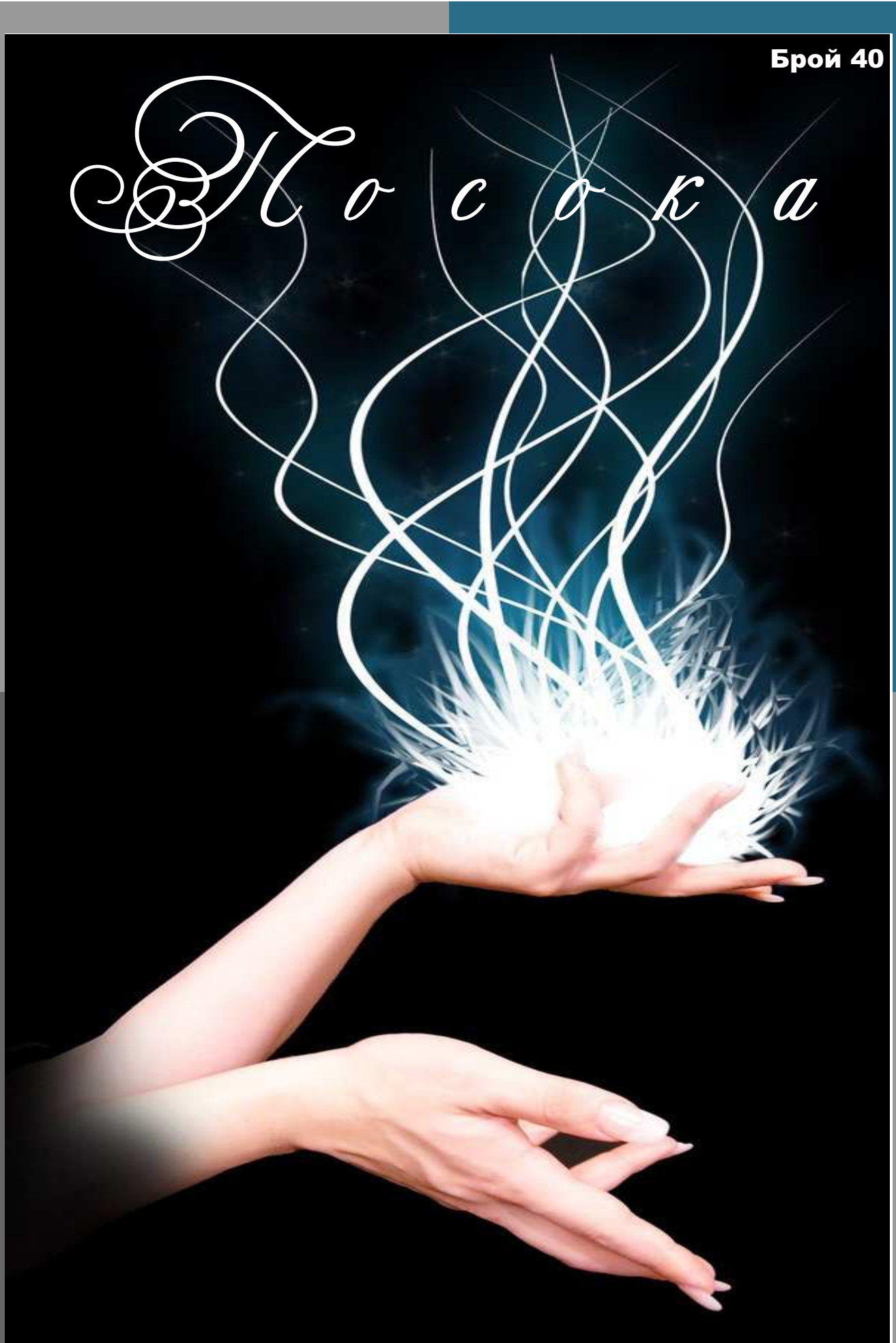

Носок а

О огледало срещу фантомната болка

Трима от всеки четирима пациенти, при които ръка или крак са били ампутирани, изпитват т.нар. „фантомна болка“. Те я усещат в несъществуващата си част от тялото. Тази болка е причинена от повредените представи за тялото в мозъка. Терапевти са открили обаче как чрез прост трик да се преодолее тази болка – използвайте огледало. Пациентът се поставя точно в центъра пред едно огледало, така че да има визуален контакт и да вижда както здравите си крак/ръка, така и ампутирания крайник. Това визуално възприятие подава информация за това, че липсва част от тялото. Това, че виждаме липсата на крайник ни напомня и за това, че той няма как да взема участие в нашето тяло. А оттук – и болката се явява вече като излишен сигнал. По този начин мозъкът

стопира тези сигнали за болка от липсващия крайник. Ефектът би могъл да се засили ако пациентът прави упражнения със здравата си част на тялото и наблюдава процеса внимателно в огледалото. Може да се правят стимулации на здравия крайник с четка или топка-таралеж. Подобни усещания изпитват пациентите и у фантомния крайник. Ерготерапевти твърдят, че този метод може да облекчи болката за известно време. Понякога след половин час тренировки, пациентът след това не изпитва болка в продължение на няколко часа. Лечението с огледала е планирана терапия, а терапевтите се обучават предварително в техниките. Пациентите и техните близки

биха могли да усвоят част от техниките и да ги прилагат в домашни условия след това. Понякога обезболяващите лекарства, които се приемат в такива случаи, не се справят с болката достатъчно ефективно или пък имат странични ефекти. Тази терапия с огледала сега е една добра алтернатива. Колкото по-скоро след една операция се започне с терапията, шансовете за бърз успех са по-големи. Методът също така работи и при пациенти, страдащи от инсулт, парализа или нарушения във възприятията.

По материали от
чуждестранния печат:

Анелия Дудина

/психолог/

Лъжите, които се използват в науката

Съвременният човек не вярва на себе си, не вярва на властта, не вярва на религията. Гледа телевизия, но не вярва кой знае колко на това, което вижда. Но може би единственото, на което до голяма степен все още вярва, това е науката. При това може да вярва горещо в нея. Практически всичко, което започва с „Учените доказаха...“, се възприема съвършено безкритично.

Това е забелязано от журналистите и много от тях, не само в България, а и по света, си позволяват да започват свои измислици с тези думи, за да си продават материалите, без при това да е замесена реална наука и реални научни изследвания. Един вид, журналистите започват да

третират хората като идиоти, готови да повярват на всяко твърдение, включващо думата „учени“ в себе си.

Но дали е безобидна подобна сляпа вяра във всичко, което медиите съобщават и започва с „Учените доказаха“ или „Учените откриха“? Нека за пример да разгледаме следният „научен“ (кавичките са нарочно) материал: „Американски учени, изучавайки живота в племето мумба-юмба, откриха, че в това племе е практически неизвестна болестта рак. Също така те откриха, че в племето не се ползва сол, като отделен продукт. По този начин учените доказаха, че безсолната диета е гаранция за предпазване от заболяването от рак.“ Подобни „научни открития“ са често срещани в средствата за масова информация. И лъжите, които се съобщават, вредят не само на американците, които по принцип не са с добра образователна система, но и на много от нас. Развива се нова форма на религиозна сляпа вяра, гласяща: „Науката го доказва“.

И тя обхваща голямо число журналистически измислици,

за които съзнанието се захваща да възприема безкритично.

Но достойни ли са за гласуваното им доверие, подобни лъжи?

Източник: realisti.ru

Превод и адаптиране от руски:

Людмила Боянова

/психолог/

“Всичко висше, което си представяме, че е на небето, да открием вътре в нас и да го изразим...”

Интервю с Кирил Игнатов - инструктор в "Център 15"

Здравей! Представи се с няколко думи. Къде си се обучавал?

Аз съм Кирил Игнатов. Имам инженерно и икономическо образование, но предполагам, че въпросът е по отношение на различните практики, в които съм се обучавал. Първият ми допир беше през 2001г. Изкарах курс по трансцендентална медитация. И днес медитацията е моя основна тема и практика /инструмент/. 2002 започнах да се занимавам и с хатха йога (т.нар. класическа йога в България). Като понятие в Индия, „хатха“ включва всички видове физически пози – асани. т.е. класическа, виняса, ащанга... 2012г. посетих Кайвалядхам - това е един от трите най-големи и най-старият йога институт в Индия, създаден през 1924г. Това, което ми направи впечатление за института, е че всъщност там е застъпен и така наречения от запада научен подход. Имат традиционна болница, натуропатия, аюрведа кабинети, изследователски център и издателска дейност. Преди около 4 години на лична консултация харесах Тарото като система и философия. Изкарах нужния курс, за да го разбера по-дълбоко и сега работя и с него. Ползвам го

за консултации и/или вплитам познанията в серията от медитациите, които вода. Тях нарекох 'Пътят на дъгата'. Те се отнасят до седемте основни аспекта на космическата енергия или Бог. Курсът е от теоретична и практическа част. Теоретичната част е, за да помогне на аналитичния ум, а медитативната част, е за самото изживяване и попълно познаване. Тази идея дойде като хрумване, докато четях „Завета на цветните лъчи на светлината“ от Петър Дънов. Изхождам от цветовете на дъгата, които са цветове и на нашите чакри. Те отговарят и на нашите тела, отговарят и на енергиите на 12-те архангела. Връзка с архангелите, с Акашовите записи или т.нар. ченълинг е доста популярен напоследък. Аз мисля, че това не са само висши енергии, които ние хората да гледаме отдолу – те са и наши, тях ги има у всеки от нас. Чрез тази медитация, целта е ние да ги опознаем, да ги интегрираме,

да ги живеем и да ги ползваме осъзнато. Всичко висше, което си представяме, че е на небето, да открием вътре и в нас и да го изразим. Това се случва първо чрез гледната ни точка – да помислим върху това, че нещо висше има и в самите нас, да му обърнем внимание, да погледнем и в тази посока. След това да изучим, че всеки цвят има своята специфика, качества, уроци, път, врата и цикъл.

Каква е мисията на вашето студио – „Център15“ и какви услуги предлагате в него?

Да подсещаме и насочваме за центъра вътре в нас и отвън нас. Да обединяваме в обща идея /цел/ различните практики, философии, а защо не и религии. Центърът е и събирателна точка. Това е ПОСОКАТА.

Що се отнася до цифрите - едно плюс пет е равно на шест. Шест е числото, подсказващо избора на Божествената любов. А пък 15 е диференцираната му вибрация или изобразяването на тази любов в земен план. Нашата цел е заложена и в името ни. Услугите са описани в сайта ни. Сега организираме и курсове за йога и медитация за начинаещи. В началото ще разкажем повече за различните видове йога, за

“Всичко висше, което си представяме, че е на небето, да открием вътре в нас и да го изразим...”

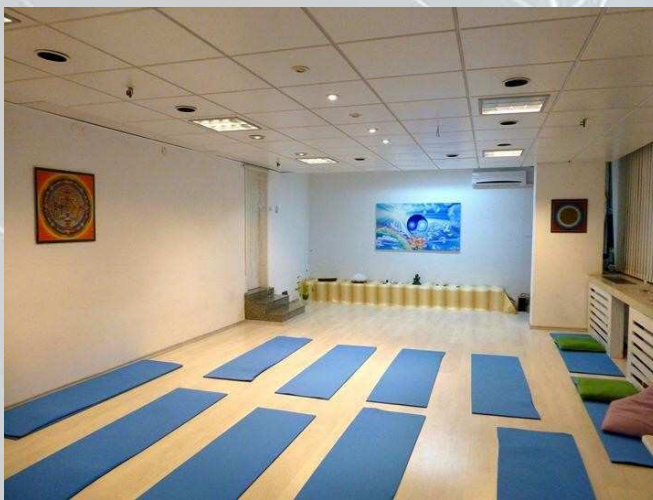
различните практики, ползи от тях и лични препоръки.

Има ли момент, в който се завършва определен курс или не?

Това не са курсове. Има момент, в който ти имаш вече дълбоки познания.

„Завършваш“ не е точната дума, защото след като отвориш една врата, след нея се появява друга. По-скоро има една граница, след която се настанява един траен комфорт. Изживяванията са безкрайни. Ако търсим цел, добре е това да бъде Любовта и връзката. Връзката във висшата си форма също е Любов. Можем да я опознаваме, да я изграждаме, интегрираме, приемаме, отдаваме и живеем. Да кажем, че след този по-траен комфорт и спокойствието става по-лесно и по-приятно. За достъпност може да бъде разделено на курсове и да има завършването им, но изживяванията и реализациите имат необятен простор.

Коя услуга е най-интересна и търсена от вашите

клиенти? Разкажи ни повече за нея.

Всичките ни услуги са подбрани така, че да работят. Те по-скоро се допълват. За различните хора в различно време е подходящо различно нещо. Хубаво е човек да намери едно, което е основно за него, но би могъл да допълва и с други практики след това. Зависи до голяма степен и от самия преподавател.

Доколкото разбрах от предварителния ни разговор, според теб, важно е човекът да си хареса инструктор, така ли е? Бях приятно изненадана от факта, че се дава възможност за това.

Ние всички хора действаме така, дори да не го осъзнаваме – винаги избираме мястото и съответно инструктора. На нас ни се иска човекът сам да се замисли за това, че за него

е важно кой ще му бъде инструктор. При всеки процес осъществяваме обмен на информация и енергии. Това е добре да го знаем и да направим осъзнат избор. Инструкторите, с които работим, познавам лично и мога да препоръчам всеки един от тях. Не бих казал, че някой е по-добър от друг, въпросът е в това, човекът сам да усети и избере подходящия за него.

Повече мъже или жени идват при вас?

Да, повече жени се интересуват от тези практики. Вероятно защото жените сте по-интуитивни и работите повече с дясната половина на мозъка. Ние хората учим първо през тази женска половина. Една от трудните задачи е да се намери начина на съвместна работа между женския и мъжкия принцип. Когато се конфронтират и не работят съвместно, има дискомфорт. Жената има доста по-силна психична енергия. В източната философия се разглежда така, че жената трябва да подкрепя и да краси мъжа и точно в това се състои силата на жената. Не казвам, че единият пол /принцип/ е по-силен или по-добър от другия

“Всичко виеше, което си представяме, че е на небето, да открием вътре в нас и да го изразим...”

мъжкия, и женския пол / принцип/ си имат своята собствена функция. Съвместният им „танц“ генерира огромна сила.

Дали хората „на посоки“ избират и се записват за каквото и да е, консултират се с вас или знаят каква практика точно биха искали да посетят?

В по-голяма част от случаите хората се обаждат и ако са решили да практикуват йога, ни питат за разликите между различните стилове или пък

за инструкторите. Обикновено човекът, преди да дойде, се е поинтересувал и знае за какво иска да дойде при нас. Понякога идват на място, за да видят инструкторите и залата. Важно е когато ходим на йога, да го правим така, че да бъдем максимално доволни и удовлетворени от собствения си избор. И целта, и пътят са много важни. Важно е по време на практиките човекът да изпитва и кеф от цялата работа :)

Следва продължение на интервюто в брой 41 на списание “Посока”...

**За повече информация и контакти с екипа на „Център15“:
GSM: 0877 15 15 15
<http://center15.bg/>**

Интервюто реализира
Анелия Дудина

/психолог/

Още за емоционалната интелигентност

Интелигентността има много измерения в човешката личност, една от основните типове интелигентност това е емоционалната такава... Този тип интелигентност е изключително важна тъй като е основна градивна единица както вътрешностните преживявания / възможността да разбираш собствените си емоции, в следствие чувства, страхове и прочие/ така и на междуличностните взаимоотношение / способността да се разбират намеренията, мотивациите и желанията на другите/. В човешките преживявания в рамките на емоциите протичат голяма част от когнитивните процеси / възприятие, мислене, памет/, което пък от своя страна опосредства поставянето на положителен или отрицателен знак на преживяването. Една от основните функции на емоциите е това, че те ни позволяват да „претегляме“, „оценяме“ околната действителност, да определим тяхното „отношение“ към личността ни. Повишаването на емоционалната интелигентност е повишаване на способността

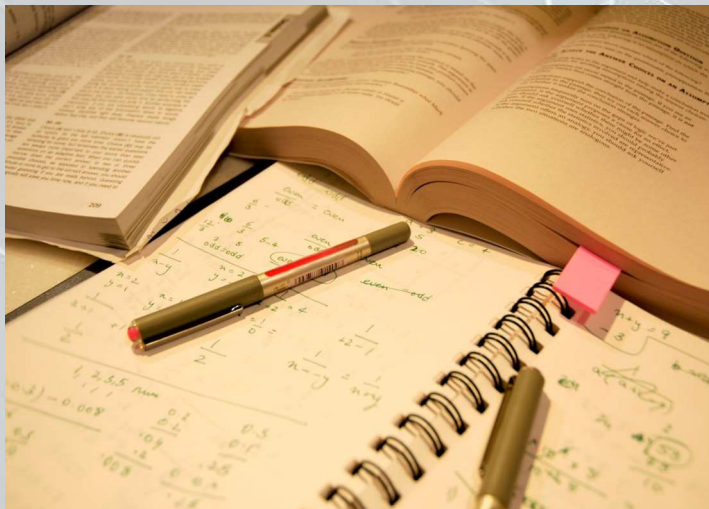
за себепознание, познание за нашите емоции и преживявания, а това от своя страна ни помага за: * освобождаване на потиснати преживявания или спомени, в следствие на разбиране на мотивацията за конкретните; * облагородяване на индивидуалността; * значителна увереност при отделните действия предвид това, че познаваме какво „се крие“ зад него; * умение за диференциране и уважение към личната и чуждата независимост; * зачитане на различията и съобразяване с емоциите на отсрещния. Емоционалната интелигентност ни дава възможността за адекватна регулация на откритостта на емоциите, умения да се държи под контрол степента на преживяванията, а оттук и необходимия баланс в междуличностните отношения. Познаването на емоциите ни дава възможността да преценим обективно ситуацията без да е налице прекалена емоционалност, съпричастност или

деструктивни по отношение на взимането на адекватно решение „размиване“. С помощта на емоционалната интелигентност поемаме отговорността за преживяваните емоции, което ни „държи“ в постоянен контакт с нашите истински потребности. Всичко това допринася за по-високата емоционална устойчивост, по-доброто себепознание и себеприемане, по-подходящия избор на поведение, по-качествения самоконтрол и по-ясното разбиране на позицията на отсрещната страна.

Автор:
Манол Манолов

/психолог/

Стилове на учене

Възприемането, запаметяването и възпроизвеждането на нов материал в училище много често се оказва затруднение сред учениците. Има няколко различни стилове на учене, които се срещат при хората. Всеки човек има свой собствен

изграден стил на учене.

Основните биват 4 вида:

- **Соматичен** – учене чрез движение, чрез цялото тяло. Тялото не е отделено от ума, тъй като всичко е свързано в една цялостна биологична система. За да се стимулира връзката „**тяло-ум**“, е необходимо периодично да се организират дейности, свързани с физическа активност и движение и да не се оставят учениците да се застояват дълго време по местата си.

- **Визуален** – визуализирането на учебния материал помага за по-доброто му запаметяване при всички хора, независимо от стила им на учене. Затова при всяко обучение е необходимо да бъдат включени диаграми, картини или схеми, като се организират обучения, в които учениците сами да изработят подобни материали.

- **Аудиторен** – включва активно слушане, но се

отделя много важна част върху говоренето, емоционалното себеизразяване, диалогът и четенето на глас. Този стил на учене е подходящ за ученици, които обичат римите и музиката.

- **Интелектуален** – учене чрез осмисляне, анализиране, разрешаване на проблеми, генериране на идеи и задаване на въпроси.

Традиционният начин на преподаване в училище е конструиран въз основа **възприемане на информация чрез слуха**. Учениците, които запаметяват урока по този начин, са добри при следването на инструкции и възпроизвеждането на детайли. Техните предпочитания се изразяват в това, че имат по-голямо желание да дискутират определена тема заедно със съучениците си в клас. Изразяват проблемите си вербално.

Визуалните хора предпочитат да им се показват предмети

и/или концепции.

Те учат най-лесно чрез гледане на филми, наблюдаване на презентации или рисуване на учебната дъска (т.нар. „**визуални стимули**“). Много често се случва така, че не след

дълго забравят какво им е казано и се объркат, когато учителите им дадат повече инструкции. Затова, за да могат успешно да запаметят и възпроизведат важна информация, е необходимо тя да бъде „илюстрирана“ в образ или на лист хартия. За тези хора е характерно също, че запаметяват много по-добре лица, отколкото имена.

Кинестетичните хора са чувствителни към телата си и към емоциите си и усещат приятна емоция, когато ги прегърнат, целунат или докоснат (т.нар. „**физически награди**“). Техният стил на учене е чрез докосване, действия, движение. Решенията им са ръководени от техните чувства. Участват активно в правенето на експерименти и използват технически дейности, което им помага за по-доброто усвояване на информацията. Успешното обучение трябва да има предвид различните стилове и да предложи стимули за сетивата на

Стилове на учене

Teenager world

учениците – нещо за гледане, слушане, докосване и свързано с движение, както и да осигури време за осмисляне и анализиране на информацията.

ВАЖНИ УСЛОВИЯ ЗА УСПЕШНО ОБУЧЕНИЕ:

- **Пълна ангажираност и активна позиция на учениците.** По този начин те биха могли да поемат и отговорност за собствения си процес на учене. От преподавателите се изисква да създадат позитивна атмосфера и да ги мотивират.
- **И н т е р а к ц и я (взаимодействие) на учащите помежду им.** Неформалното учене от социалната среда се осъществява предимно чрез

мрежа от интеракции с околните – семейство, приятели. Традиционната образователна система залага на „фронтален метод“ на преподаване, при който учителят едновременно работи с целия клас, а това води до система на съревнование и изолира учениците един от друг. Ускореното учене насърчава интеракциите между учащите чрез работа в малки групи и създаване на екипи, които разпределят отговорности. По този начин те биха могли да обсъждат проблеми, свързани с учебния материал, да си окажат помощ, да подобряват комуникативните и социалните си умения и работата в екип.

- **Учене в контекст** – и з о л и р а н а т а о т действителността абстрактна

материя е трудна за усвояване и лесно се забравя. Много по-добри и дълготрайни резултати се получават чрез разрешаване на практически задачи, придобиване на личен опит, преживяване и осмисляне.

Помощни материали:
www.zateb.eu

Автор:
Мария Коева
/студентка по психология/

Психично разстройство и насилие

Опасностите, които психиатричните пациенти причиняват на обществото като цяло, са били и продължават да бъдат обект на множество дискусии. Последните проучвания сякаш потвърждават една умерена, но все пак надеждна връзка между психичното разстройство и насилието. Природата на тази връзка обаче е все още неразрешена. Съществен доказателствен материал предполага, че по-голямата част от насилственото, наблюдавано при психично болните не е случайно, не е случайно, а е мотивирано и насочено от психотични симптоми. В много случаи това поведение като че ли би могло да бъде предсказуемо и понякакъв начин да се окаже рационално следствие на иррационални убеждения налудности/и възприятия/ халюцинации/. Съдържанието и темите на налудностите или халюцинациите на психотичния пациент често предполагат специфичен ход на насилственото действие. За разлика от изследванията върху връзките между насилието и широките

категории и характеристиките на субекта /например психично разстройство/, анализът на връзката между насилието и съдържанието и темите на психотичните симптоми би могъл да бъде много по-информативен. Възможно е такъв един анализ да идентифицира не само рисковите психиатрични пациенти, склонни да извършат насилие, но така също и онези индивиди, които са изложени на риск да се превърнат в мишени на това насилие.

Насилие, престъпление и психично разстройство – взаимовръзка

Насилието и психичното заболяване са били теми на дискусии от хиляди години. Сократ заявява, че броят на душевните разстройства в древна Атина трябва да е бил незначителен, тъй като в града е имало малко случаи на насилие. Пред парламента на Пенсилвания, още през 1751г. Бенджамин Франклин

пък твърди, че „броят на хората с необуздан темперамент и лишени от рационални способности и реакции в тази провинция се е увеличил многократно. Някои от тях, разхождащи се на свобода, са истински терор са своите съседи, които ежедневно са изложени на насилието,

което те могат да извършат“. У нас не могат да не бъдат споменати задълбочените изследвания и аналитичните работи, посветени на връзката между агресията и престъплението, от една страна, и психичните заболявания – от друга, на автори като Димитър Владов, Любомир Гълъбов, Никола Шипковенски, Петко Дончев. За съжаление, едва през последните години, ние – професионалистите в областта на психичното здраве и защитниците на душевно болните, започнахме отново и истински да оценяваме изключително деликатната и сложна връзка между насилието и психичното разстройство – връзка, осъзнавана от обществото като цяло векове наред.

Първо, изследванията, претендиращи за разкриване на връзката между психичното разстройство и насилието, са бивали до голяма степен

Психично разстройство и насилие

неубедителни. Те са ограничени от нестандартизирани или неясни дефиниции за насилие, психично заболяване или и двете; докладвани са случаи, свободно осланящи се на официално регистрирани сведения, което

води до изнасяне на пристрастни данни; правят се сравнения между групи от населението без душевни заболявания, при което тези сравнения или не са успели да отчетат демографските или ситуационните променливи, или изобщо не съдържат такива; в преобладаващата част от въпросните проучвания се изгражда модел, който почти само при нужда е ретроспективен.

Второ, начините, по които обществото третира извършителите на насилие и психично разстроените индивиди, с течение на годините се променят и се различават в отделните култури. В някои страни душевно болните са стриктно ограничени от членовете на семействата им в рамките на техните домове. В САЩ и не само там агресивните психично болни търпят незачитане по най-разнообразни начини, биват лекувани предимно или само с високи дози

психофармака, хоспистализирани за продължителни периоди от време, хвърляни в затворнически институции или дори екзекутирани. Редица проучвания през 60-те години, установяват, че относителният дял на арестуваните с психично разстройство индивиди е по-малък от този сред общото население. Което води при психиатрите до своеобразна „матра“, че душевно болните не са по-склонни към насилие от останалите членове на общността. Повечето от тези изследвания са проведени, когато индивиди с тежки психични заболявания биват рутинно институционализирани за по-голямата част от живота си. Политиката на деинституционализиране през 60-те години „пропуска“ хора със сериозни психични разстройства в общността и води до увеличаване броя на арестите им.

Трето, едва през последното десетилетие нарастващата

застрашително употреба на психоактивни вещества / особено на кокаин, хероин, транквилизатори и халюциногени заедно с алкохол/ увеличиха значително риска от насилие както сред психично

болните индивиди, така и за останалата част от населението.

Четвърто, работещите в психиатричната сфера бяхме уместно предпазливи и нащрек във връзка с евентуално бъдещо стигматизиране на душевно болните посредством „финото“ им асоцииране с всевъзможни насилствени действия и агресивни поведения. И то е налице. Защото, независимо от всичко, „тлеещата“ опасност и непредсказуемост са вероятно най-важният източник на стигма по отношение на хората с душевни заболявания, влияеща върху избора им като приятели, академичния им напредък, професионалните им перспективи и способността им за вграждане в общността. През последното десетилетие доказателствата за връзка между насилието, престъпността и психичното заболяване отново се

Психично разстройство и насилие

увеличиха. Това естествено не може да бъде отхвърлено; то не трябва да бъде дори и пренебрегвано. Както изтъква Monahan / 1992 /, повечето проучвания изследват или нивото на насилие сред психично разстроените, или равнището на психично разстройство сред индивидите с поведение на насилие. Това означава, че изследваните субекти са вече били настанявани в психиатрични заведения или са имали предхождащи арести, присъди или настанявания в затворнически институции. По-нови изследвания проучват извадки от общността, намалявайки и збирателните предразсъдъци и убеждавайки много от нас, че връзка между насилие и психично разстройство наистина съществува. В изследвания от 1990г. и 1994г. Swanson и колегите му използват данни от Проучването на епидемиологично обхванатата област. Сравнена с хора без диагноза за психично заболяване, честотата на насилие при пациенти със сериозни психични разстройства като шизофрения, тежка депресия, мания или биполарно афективно разстройство е пет пъти по-

голяма, а при индивиди с алкохолна или наркотична злоупотреба същите стойности са вече от 12 до 16 пъти по-високи, дори след контролирани на демографските фактори. В едно добре структурирано проучване през 1992г. Линк и сътрудниците му сравняват честотата на арестите и лично съобщените данни за насилие в извадка от възрастни, населяващи Горен Манхатан, Ню Йорк, които никога не са били настанявани в психиатрична болница или пък са търсели психиатрична помощ, с честотата на насилствени случаи в извадки на хоспитализирани и нехоспитализирани пациенти с психични разстройства. Контролирани са редица фактори, включително демографски, социоикономически статус, образователно ниво и състав на семейството; етническа однородност, смяна на местоживеенето и честотата на убийствата в общността; различия в социалните стремежи на обхванатите от проучването, които могат да

повлияят тяхната готовност да разкрият минал епизод на насилие. Въпреки, че някои демографски характеристики като мъжки пол, по-ниско образование и местоживеене в район с високо ниво на убийства биват свързани с риска от извършване на насилие, грубите на пациентите са по-склонни към агресивно поведение от здравите индивиди. Когато наличието на психотични симптоми бива контролирано, различията между насилственото поведение на пациентите и това на здравите резиденти в общността изчезват. Така разликата между равнищата на агресия и насилие при болните с психични разстройства и при никога нелекуваните резиденти принципно се обяснява с наличието и интензитета на психичните симптоми, а не с етикета „ психично болен“. Различията остават значителни дори след като изследователите контролират за употреба на алкохол и други упойващи вещества.

Използвана литература:

Христо Попов ,
„Психопатология на човешката агресия“

За вас подготви:

Славомир Славов

/студент по психология/

Стажантска програма към института по психология към МВР

Аз-ът на бъдещите психолози Аз-ът на бъдещите психолози

Условия на стажантската програма:

- Програмата е неплатена
- Продължителността ѝ е 30 дни
- Числеността на групите е до 10 души

Изисквания към кандидатите:

- Студенти в бакалавърски програми по специалност "Психология" в последната година от следването си, със среден годишен успех "Мн. добър 5.00";
- Студенти в магистърски програми, при завършена бакалавърска степен по "Психология", със среден годишен успех "Мн. добър 5.00".

Необходими документи:

- Актуална автобиография и мотивационно писмо;
- Препоръка от декан на факултета или ръководител на програмата;
- Удостоверение за завършен семестър;
- Удостоверение за среден годишен успех;
- Служебна бележка от Национална Следствена Служба, необходима за учебен стаж в МВР.

Подбор на кандидатите:

Подборът се извършва по документи и след мотивационно интервю пред комисия в Института по

психология – МВР. Кандидатите ще бъдат проверени за допуск в обектите на МВР. Стажантите ще трябва да подпишат Декларация за запазване на служебната тайна на МВР, съгласно чл.26, ал.3 от ЗЗКИ и чл.21, ал.1 от ППЗЗКИ.

Период на провеждане на стажантската програма:

Ежегодно през пролетта и есента (бел. ред.: информацията се публикува на www.psychology.mvr.bg).

В периода 05.11 до 29.11.2013 г. в Института по психология на МВР се проведе обучение на стажанти от различни висши учебни заведения. В стажантската програма взеха участие студенти от цялата страна. Стажантите се запознаха с основните направления на дейност на Института, с редица теоретични постановки от сферата на криминалната и консултативната психология, психодиагностичните изследвания и психометрията. Съгласно учебната програма, те трябваше да изпълнят и множество практически задачи като:

- Изготвяне на психологичен профил на неизвестен извършител на престъпление;

- Демонстрация на полиграфския метод, посредством провеждане на примерно тестово изследване;

- Наблюдение на полиграфско изследване в реално време;

- Провеждане на дебрифинг в хипотетична ситуация;

- Презентиране на материали, свързани с превенция на суицидният риск;

- Попълване на методики и участие в психодиагностично интервю;

- Изготвяне на самостоятелна работна хипотеза за профил на изследвано лице на базата на резултати от личностен въпросник и методологията за интерпретация на скалите по него.

През последния ден от стажа студентите представиха резултатите от изпълнението на последната практическа задача. Всеки от участниците подготви и презентира доклад по избрана тема. Участието в стажантската програма на ИП-МВР беше удостоверено със сертификат, официално връчен на всеки от студентите.

Материала подготви:

Мария Косева

/студентка по психология/

Длъжностна характеристика на педагогически съветник в училище

Цел на длъжността

Длъжността Педагогически съветник отговаря на потребностите от посредник в отношенията индивид – училищна система.

Основни взаимоотношения

Вътрешни: Има служебни контакти с педагогическия персонал и учащите в учебното заведение.

Външни: Контактна с държавни и общински служби, лаборатории за разработване на психологически тестове и материали.

Трудови задачи и задължения, характеризиращи съдържанието на длъжността

Задължения:

1. Проучване и подпомагане на:

☐ психичното развитие и здраве на децата и юношите в системата на средното образование;

☐ подготовката на образователен и професионален избор;

☐ адаптирането на учащите към образователната и социалните системи.

2. Осъществява диагностична дейност:

☐ диагностициране на входното равнище на постъпващите в отделните степени ученици;

☐ диагностициране на затрудненията в интелектуалната, личностната и

поведенческата сфера на учениците;

☐ идентифициране на надарените ученици, както и на ученици със специфични образователни нужди;

☐ диагностика за подпомагане на училищното и професионалното ориентиране и насочване на учениците.

3. Извършва консултативна дейност:

Индивидуално консултиране на:

☐ ученици – по проблеми, свързани с тяхното поведение; с

взаимоотношенията с връстници, родители, учители; с личностното и интелектуалното им развитие;

☐ учители – по проблеми, произтичащи от

взаимодействията с учениците и колегите им;

☐ родители – по проблеми на взаимоотношенията с техните деца; личностното и интелектуално развитие на децата им; кариерно развитие (училищно, професионално и социално) на децата им;

взаимоотношенията с училището като институция – училищно ръководство, учители, училищно настоятелство.

Групова работа:

☐ обучения за развитие на социални умения и правене на социални избори;

☐ решаване проблеми,

свързани с рисково за здравето поведение –

ограничаване на злоупотребата с психоактивни вещества (тютюнопушене, алкохол, наркотици),

превенция на зависимостите, рисково сексуално поведение и др.;

☐ изграждане на умения за справяне с различните форми на насилие.

Консултиране на училищното ръководство и училищния състав по отношение на:

☐ разработване на училищни правилници, програми и проекти;

☐ училищния климат;

☐ решаване на проблеми на училищното развитие.

4. Посредничи при взаимодействия при решаване на конфликти между ученици, учители, родители и училищно ръководство.

5. Да спазва професионалната етика.

6. Да спазва професионалната тайна.

7. Да зачита и защитава личното достойнство на учителите и учениците.

8. Като член на педагогически съвет консултира училищната комисия за борба с противообществените прояви на малолетни и непълнолетни.

9. Да поддържа контакти с общински структури, ПКК, консултантски центрове и др.

10. Спазва всички

Длъжностна характеристика на педагогически съветник в училище

задължения при изпълнение на възложената работа, съгласно чл. 126 от КТ.

11. Спазва Правилника за вътрешния трудов ред.

12. При необходимост е на разположение и в извънработно време.

13. Поддържа приличен външния си вид.

14. Познава и спазва вътрешната нормативна уредба на училището – инструкциите за безопасна работа, критериите за добро обслужване, процедурите за ефективно осъществяване на дейността и др.

15. Повишава професионалната си квалификация.

Отговорности:

☑ психичното развитие и здраве на учениците и педагогическия състав на училището;

☑ своевременното решаване на възникнали конфликти учители – ученици;

☑ навреме подадена до директора информация за психологическото състояние на ученици и педагози;

☑ поддържане и съхранение на документацията, обезпечаваша и отчитаща дейността на педагогическия съветник;

☑ запазване на професионалната тайна;

☑ ефективното провеждане на индивидуалните и групови консултации;

☑ използването на

валидизиране помощни средства (тестове, анкети и друг инструментариум);

☑ точно и в срок изпълнение на поставените задачи;

☑ неизпълнение на заповеди и разпоредби, издадени от директора.

Права:

1. Да посещава уроци, съвети, съвещания и др. с цел получаване на информация и впечатления за отделните ученици, класове и учители.

2. Да се запознава с класната и училищна документация.

3. Да провежда индивидуални и групови психологически изследвания и въздействия в учебно и извънучебно време.

4. Да информира, обобщава и популяризира своята работа в средствата за научна и масова информация.

5. Да повишава системно своята професионална квалификация.

6. Да води курсове, факултативни и други групи с ученици, учители, родители и др.

7. Взема самостоятелни решения в рамките на дадените му пълномощия.

8. Прави предложения за подобряване организацията и ефективността на работата, която изпълнява.

9. Да изисква и получава информация, необходима за изпълнението на задълженията си.

10. Предоставено работно място в работно помещение, отговарящо на санитарно-

хигиените изисквания, както и оборудване и материали, осигуряващи нормални условия за изпълнение на задълженията.

Критерии за оценяване на трудовото представяне:

☑ своевременно отстраняване на възникнали конфликтни ситуации ученици – учители;

☑ изправна учебна документация (организирана, поддържана, съхранявана);

☑ предотвратяване възникването на конфликтни ситуации (вземане на превантивни мерки);

☑ своевременно, точно и вярно диагностициране на проблемите;

☑ творчество и инициативност по време на работа;

☑ дисциплина на работното място;

☑ проява на необходимата инициативност;

☑ работа в екип.

Материала осигури:

Славомир Славов

/студент по психология/

Безплатно издание на онлайн списание за психология

Ψ
“Посока”

**Пишете ни на e-mail:
spisanie.posoka@gmail.com**

Лични сайтове за връзка
с членовете на екипа:

Людмила Боянова:

<http://e-psiholog.eu/>

Анелия Дудина:

<http://slance20.ovo.bg/>

Мария Коева:

<http://mariyakoeva.weebly.com/>

Свилен Иванов:

<http://www.si-programming.com/>

ОТКРИЙТЕ НИ В ИНТЕРНЕТ

Официална страница на списанието

<http://www.spisanie-posoka.tk/>

Намерете ни във Facebook

<http://facebookgroup-spisanieposoka.tk>

- група на списанието

<http://facebookpage-spisanieposoka.tk>

- страница на списанието

Намерете ни в Google+

<https://plus.google.com/u/0/b/117903894211434500761/>

РЕКЛАМА

PSIHOLOZI.COM

www.psiholozi.com

Достоверен източник на информация при намиране
на психолог или психотерапевт